

Jerzy Warszyński 2013

Kot Niemca

Wyciszamy planetę

Koan zen Kot Nansena w mojej współczesnej wersji.

Kot; zen; planeta; Nansen; miary;

We silence the planet

The German's The cat.

The Koan of zen Nansen kills the cat, in my modern version.

Cat; zen; planet; Nansen; measures;

Wyciszamy planetę

CO ROBI CZŁOWIEK STROSKANY, KIEDY NIE MOŻE WYTRZYMAĆ?

TRZYMA KARABIN!

CO ROBI CZŁOWIEK ULEGŁY, KIEDY NIE MOŻE WYTRZYMAĆ?

RZUCA BOMBY!

CO ROBI CZŁOWIEK MIŁOSIERNY, KIEDY NIE MOŻE WYTRZYMAĆ?

BIERZE NARKOTYK!

Czy kot Niemca to kot Nansena.^[1]

1. Nansen pyta ucznia. Mam kota, jeżeli powiesz Tak, kot umrze. Jeżeli powiesz Nie, kot też umrze. Czekam na odpowiedź – kot Nansena.
2. Niemiec zabija matkę i dziecko na Woli – Kot Niemca.
3. Kot Niemca = kot Nansena.
4. Jakiej odpowiedzi oczekiwał od ucznia Nansen na swoje pytanie? Jeżeli powiesz tak, kot umrze. Jeżeli powiesz nie, kot też umrze. Nie wiem. Szansa? Tak.
5. Jakiej odpowiedzi oczekiwał Niemiec od matki i dziecka? Była szansa? Kaźń!
6. Uczeń Nansena odpowiada: wkładam swoje sandały na głowę i wychodzę. (Czy mógł pomyśleć: Nie wiem, jaka jest odpowiedź na Twoje pytanie, ale nie chcę patrzeć na kaźń kota i wychodzę. Jeżeli uda mi się odnaleźć odpowiedź i będę mógł ją ci przekazać, to wrócę i ci odpowiem).
7. Czy Nansen zabił kota? Dlaczego, pytanie wyszło szukać odpowiedzi, może pogłaskać kota? Czy uczeń może liczyć na to, że zanim znajdzie kot będzie żył? Tak? Nie? Nie wiem.

8. Czy Niemiec zabił swojego kota? Tak. Po co? Czy poznał zatem odpowiedź na swoje pytanie i zabił kota? Jakiej odpowiedzi udzieliła mu polska matka na Woli? Jakiej odpowiedzi może udzielić mu matka?
- 8.1. Prosić o zabicie dziecka pierwszego, by nie patrzyło na śmierć matki.
- 8.2. Mogła przytulić dziecko do siebie. /Nie wiem, o co ty mnie pytasz tak okrutnie, ale kocham swoje dziecko, ono kocha mnie. Co będzie dalej, na to nie mam wpływu. To Twoja decyzja, Twoja kaźń, Twoja odpowiedzialność./
9. Co zrobił Niemiec? Zabił matkę, a dziecko umarło.
10. Czy Nansen zabił kota? Nie wiem, ale mogę mieć nadzieję, że zanim uczeń nie przyniesie odpowiedzi, co do której nie mógł mieć pewności, że zadowoli Nansena, ten nie zabije kota. Ale miał motywację, by szukać długo i Nansen nie musi zabijać kota.
11. Czy Nansen dał szansę kotu, zadając tak okrutne pytanie uczniowi? Tak.
12. Czy uczeń dał szansę kotu, mimo że nie znał odpowiedzi? Tak.
13. Czy Nansen zapytał uczciwie, szukając odpowiedzi, a nie kaźni? Tak.
14. Czy uczeń odpowiedział uczciwie nie dopuszczając, by Nansen zabił kota, zanim znajdzie odpowiedź wkładając sandały na głowę i wychodząc? Tak.
15. Co znaczy odpowiedź ucznia udzielona Nansenowi, jeżeli Nansen pytał uczciwie o odpowiedź na swoje okrutne pytanie? Nie wiem, ale jeżeli Twoje pytanie jest naprawdę uczciwe i szukasz odpowiedzi, a nie tortury i kaźni, to wkładam na głowę, która nas łączy moje sandały, które chodzą po Ziemi, po której chodzą także Twoje sandały, jako najbliższy problem wspólny.
- Wkładam Twój problem na swoją głowę i liczę, że zanim znajdę odpowiedź i ją przyniosę, kot będzie żył. Jeżeli moja odpowiedź będzie właściwa, to puścisz kota, jeżeli nie, to liczę na Twoją chęć poznania odpowiedzi, a nie kaźni, ponieważ Twój problem jest także moim problemem. Ponieważ chodzę także po Twojej ziemi i Twój problem może być także moim problemem.
- Nie możesz też tego wiedzieć na pewno, ale jeżeli tak, to nie zabijesz kota dopóki nie znajdę odpowiedzi, która może być także i tą, której Ty szukasz. Jeżeli zabijesz kota to nigdy jej nie poznasz, bo dasz okrutną odpowiedź sobie sam i ja mogę tylko szukać dalej, by udzielić jej następnemu, który będzie pytał tak samo okrutnie i może kiedyś ta odpowiedź się znajdzie. Czy Nansen zabije kota? Jeżeli przez swoje pytanie szukał odpowiedzi, to nie. Jeżeli zabije kota, to będzie jego decyzja, jego kaźń, jego odpowiedzialność. Uczeń nie miał na to wpływu, ale mógł

otrzymać motywację do szukania odpowiedzi, mimo porywczego charakteru Nansena.

16. Czy Nansen zapytał uczciwie o problem? Pokazał kota jako swój problem, którego sam nie umiał rozwiązać? Tak.
17. Czy pytał ucznia tak, jak umiał? Tak.
18. Czy była szansa na odpowiedź? Tak.
19. Czy chodziło mu zatem o kota mimo swego porywczego charakteru, czy o odpowiedź na pytanie? Nie wiem. Ale idę szukać dalej z nadzieją, że Nansen stawia uczciwie pytanie i poczeka na odpowiedź. Czy kot może umrzeć? Czy kot nie ucieknie Nansenowi? Nie wiem.
20. Czy Niemiec pytał uczciwie swego kota, czy wiedział, o co pyta i, czy szukał odpowiedzi? Nie. Ale i tak ją otrzymał:
 - a) Nie pytał ucznia, ponieważ ucznia tam nie było, tylko kota? Polską matkę i polskie dziecko.
 - b) Czy zatem chodziło o odpowiedź? Nie. Kot nie umie mówić.
 - c) Czy zabił kota, pomimo że ten nie mógł mu odpowiedzieć? Tak.
 - d) Czy pytanie było szukaniem odpowiedzi? Nie. Było szukaniem tortury i kaźni.
 - e) Czy matka zachowała się tak, jak umiała i dała mu właściwą odpowiedź? Tak.
 - f) O co pytał Niemiec? Czy sam to wiedział?
 - g) Co pokazała mu matka, w odpowiedzi tuląc dziecko? Miłość rodzicielską matki i dziecka do matki.
 - h) Czy miłości szuka się karabinem? Kto tak szuka – buta, pogarda, kaźń – czy człowiek martwy, choć żywy?
 - i) Czego ty tak szukasz Niemcu, że najpierw idzie buta, pogarda i pycha i nie czekasz na odpowiedź? Czy wiesz, o co ci chodzi?
 - j) Czemu pytasz kota, a nie patrzysz na odpowiedź od matki i dziecka?
 - g) Czemu pytasz tak okrutnie i nie chodzi ci o odpowiedź?
21. Dostałeś ją teraz.
22. Ten film pokazuje dzieci niemieckie, ich matki i ojców. Jeżeli nie wiesz i tak teraz pytasz uczciwie o odpowiedź, to nie pytaj dalej. Tylko spójrz na odpowiedź, którą dostałeś 70 lat temu od polskiej matki, czy jesteś martwy, czy masz CHORY mózg? Dostałeś odpowiedź, choć nie wiesz, że jej szukałeś. Ale znalazłeś.
23. Holocaust Żydów na polskiej ziemi był potworny, głęboki, ale trwał kilka lat i zadośćuczyniłeś mu.

24. Ja nie rozumiem pytania, nie przyjmuję go, ale traktuję to jako nieszczęsną próbę kontaktu. Jaki jest nasz wspólny problem?
25. Żyd został zaproszony w dobrej wierze, historia też nie mogła obronić go przed wszystkim, przykre. Ale on to wie, ponieważ jego historia go tego nauczyła w Europie, również traumatycznie.
26. Niemiec wyrównywał swoje interesy z Żydem, który był gościem na polskiej ziemi, bez pytania o zgodę i zapłaciła za to niemiecką kaźnią, za co? Żyd może być Żydem, Żydem Polakiem, Żydem Hiszpanem, Żydem Rosjaninem itd. Żydem Europejczykiem, Polak może być Polakiem i też Polakiem Europejczykiem, czy po wieki mam za to płacić, wstydzić i biedować za zaproszenie nieszczęśliwego gościa? Czy ja jestem teraz szczęśliwy? A Żyd, a Niemiec, a Europejczyk? W czym ja jestem gorszy, że płacę za błędy wszystkich do tej pory, za dobrą wolę?
27. Holocaust Polski polega na ekonomicznych, politycznych, kulturowych, społecznych, narodowych wyniszczeniach trwających kilkaset lat z rządu i Polska się podnosi, trwa i dalej dostaje takie pogardliwe niemieckie pytania? Pomimo że polska matka odpowiedziała Ci już dawno? Czy na pewno chodzi ci o nasz problem wspólny Ziemi? Pytasz, a nie widzisz odpowiedzi i jesteś tak zadowolony, że pytasz tak dalej i pokazujesz to światu, a ja mam się wiecznie kajać i mam dobrowolnie pozwolić przyjąć rolę pogromcy kota, czy może psa? Gania koty, ale czy człowiek to pies? Czy kot to człowiek? Czy Żyd to kot? O co ty pytasz TAKĄ MIARĄ?
28. Skalibrujemy mierniki, skalibrujemy wskaźniki, skalibrujemy miary. Następna taka propozycja nie ma już adresu, nie ma już adresata. Trudno. Wspólnie i Żyd i Niemiec i Polak mają te same kilka miliardów lat przed sobą. Czy do końca będziemy się opluwać, wrywać i katować, czy nie omijają nas ważniejsze rzeczy?

^[1] Nansen był mistrzem sztuki zen. Historia o kocie jest klasyką myśli buddyzmu zen. Cała historia brzmi następująco: „Nansen zabija kota.

Pewnego razu mnisi ze wschodniej i zachodniej części klasztoru spierali się o kota.

Podnosząc zwierzę do góry, Nansen rzekł:

- Mnisi, jeśli potraficie znaleźć właściwe słowo, oszczędzę kota, jeśli nie – zabiję go!

Nikt nie potrafił odpowiedzieć i ostatecznie kot został zabity*.

Wieczorem, kiedy wrócił Joshu, Nansen opowiedział mu, co się wydarzyło. Wtedy Joshu zdjął sandały, położył je sobie na głowę i wyszedł.

- Gdybyś tam był – powiedział Nansen – oszczędziłbym kota.”

*Kot został przecięty na dwie części – J.J. Joshu był uczniem Nansena, który potem sam został mistrzem sztuki Zen. Źródło:

Mumonkan, Wydawnictwo „ARHAT-ALEF Wrocław 1993, Koan 14 „Nansen zabija kota”, str.32.

ISBN 978-83-976167-1-4

This Font Software is licensed under the SIL Open Font License, Version 1.1. This license is copied below, and is also available with a FAQ at:<https://openfontlicense.org>
Copyright 2020 The Open Sans Project Authors (<https://github.com/googlefonts/opensans>)